

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 269/08-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. F., P., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1, ako aj čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 241/06 z 25. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2008 doručená sťažnosť JUDr. R. F., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1, ako aj čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 241/06 z 25. októbra 2007.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Dňa 12. 10. 1999 mi ako súdnemu exekútorovi bol doručený návrh na vykonanie exekúcie zo dňa 04. 10. 1999 o vymoženie sumy 3 570.425,70 Sk s prísl., v ktorom oprávneným bola K., š. p. ú., B., a návrh smeroval voči povinnému - spoločnosti A. a. s., S. Na základe tohoto návrhu som Okresný súd v Spišskej Novej Vsi požiadal o vydanie poverenia, predmetné poverenie - 5810 009161* bolo vydané dňa 14. 02. 2000, a bolo mi doručené dňa 16. 02. 2000. (...) Upovedomením o začatí exekúcie zo dňa 11. 04. 2000 som povinného upovedomil o začatí exekúcie a o výške vymáhanej sumy vrátane vyčíslenia predbežných trov exekúcie. Po uplynutí lehoty na podanie námietok, ktoré povinný nepodal, som riadne v exekúcii pokračoval (...)

V priebehu exekučného konania sa oprávnený s povinným dohodol na vysporiadaní povinnosti povinného uvedenej v exekučnom titule a oprávnený následne podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu splnenia povinnosti povinným (...)

Okresný súd v Spišskej Novej Vsi Uznesením zo dňa 27. 04. 2001, sp. zn Er 318/00 exekúciu čiastočne zastavil v sume istiny 3 570 425,70 Sk a trov základného konania v sume 142 816,- Sk. Okresný súd v Spišskej Novej Vsi o trovách exekúcie nerozhodoval. (...)

Vzhľadom na skutočnosť, že povinný v priebehu exekučného konania neuhradil trovy exekúcie, ktoré som riadne vyčíslil v Upovedomení o začatí exekúcie, a voči ktorým povinný nepodal námietky, vydal som Príkaz na úhradu trov exekúcie zo dňa 29. 06. 2001. Následne došlo k vymoženiu týchto trov exekučného konania z účtu povinného. (...)

Povinný podal dňa 02. 07. 2003 žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia na Okresný súd v Prešove, kde odo mňa žiada vrátenie sumy 742 660,- Sk s prísl. z dôvodu môjho údajného bezdôvodného obohatenia sa vymožením trov exekúcie. (...) Povinný za moje údajné bezdôvodné obohatenie považuje takmer celú sumu vymožených trov exekúcie (742.660,- Sk), jedinú sumu, ktorú nepovažoval za bezdôvodné obohatenie z mojej

strany bola suma hotových výdavkov, ktoré boli vo výške 7.674,- Sk. (...)

Okresný súd v Prešove Rozsudkom zo dňa 27. 09. 2004, sp. zn.: 9 C 103/03 rozhodol, že som povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 737 260,- Sk s 11 % úrokom z omeškania od 01. 09. 2001 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. (...) Proti Rozsudku Okresného súdu v Prešove som podal dňa 08.12.2004 odvolanie (...)

Krajský súd v Prešove Rozsudkom zo dňa 30. 09. 2005 rozhodnutie prvostupňového súdu o mojej povinnosti zaplatiť sumu 737 260,- Sk potvrdil, výroky o úrokoch z omeškania a trovách konania zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

(...) dňa 28. 11. 2005 som podal Najvyššiemu súdu SR dovolanie proti napadnutému výroku Rozsudku Krajského súdu v Prešove. (...) Podané dovolanie bolo Najvyšším súdom SR Uznesením zo dňa 25. 10. 2007, sp. zn.: 2 Cdo 241/2006 odmietnuté. (...)

Tvrdenia povinného v tejto súvislosti o tom, že svoj záväzok uhradil dobrovoľne, že trovy vypočítané exekútorom sú vysoké, že exekútor nevy mohol žiadnu čiastku, pretože došlo k dohode medzi oprávneným a povinným, sú teda bezpredmetné. (...) Povinný v exekučnom konaní vôbec nenamietal výšku trov exekúcie. (...) Trovy exekúcie pozostávajúce z odmeny exekútora, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času pri vykonaní exekúcie, boli vyrátané správne, pretože základ na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky. Základom na určenie odmeny bola výška vymáhanej pohľadávky, teda sumy vo výške 3.570.425,70 Sk a 142.816,- Sk, t. j. spolu 3.713.241,70 Sk, pričom táto pohľadávka oprávneného, bola aj v priebehu exekučného konania, vzhľadom na vyššie uvedené celkom uspokojená. (...) Trovy exekúcie, resp. odmena súdneho exekútora bola v exekučnom konaní vypočítaná v súlade s ust. § 16 a § 5 Vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. správne a v súlade so zákonom boli tieto trovy exekúcie aj vymožené. (...)

Je nesprávne a nezákonne, a v rozpore s Ústavou SR, aby súd v civilnom konaní, teda v konaní odlišnom od exekučného konania vyčísl'oval nanovo a opätovne trovy exekúcie, a v podstate v už skončenej exekúcii nanovo rozhodol o trovách exekúcie. Je nesprávne a nezákonne, a v rozpore s Ústavou SR, aby civilný súd dokonca následne vyslovil, že trovy exekúcie, ktoré exekútor riadne vyčísl'il a vymohol a proti ktorým v exekučnom konaní neboli podané žiadne opravné prostriedky, sú bezdôvodným obohatením sa súdneho exekútora. (...) V danom prípade je porušená základná zásada práva - právna

istota, keď účastník, resp. súdny exekútor, si nemôže byť istý tým, že právoplatný právny stav pri ukončení exekúcie, ktorý nikto v exekučnom konaní nenamietal, bude platiť v budúcnosti. Zároveň je narušená právna istota exekútora v dôvodné očakávanie majetkového prírastku, keďže nesprávnymi rozhodnutiami civilných súdov, ktoré ani nemajú právomoc v danej veci konať, je nezákonne zmenšovaný majetok exekútora. (...)

Okresný súd v Prešove a následne aj Krajský súd v Prešove nesprávne v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k zastaveniu konania došlo za stavu, kedy nebola vymožená v prospech oprávneného žiadna suma, resp. že právny dôvod, ktorý tu bol v súvislosti s určením predbežných trov exekúcie, a ktorý oprávňoval exekútora postihnúť majetok povinného v rozsahu predbežných trov exekúcie, dodatočne v rozsahu zastavenia exekúcie odpadol. (...)

Odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu, v ktorom súd konštatuje, že v prípade čiastočného zastavenia exekúcie sa pri rozhodovaní o trovách postupuje podľa ustanovení o zastavení exekúcie, je v tomto prípade nesprávne a nezákonné, pretože už v čase podania návrhu bola exekúcia v časti istiny a časti príslušenstva skončená - povinný splnil svoju povinnosť z rozhodnutia - exekučného titulu. (...) Ak podľa názoru Krajského súdu v Prešove exekučnému súdu nič nebráni dodatočne vydať uznesenie o náhrade trov exekúcie a následne príslušný exekučný súd v Spišskej Novej Vsi skutočne ešte len rozhodne o náhrade trov exekúcie ďalším uznesením, nemožno do právoplatnosti takéhoto rozhodnutia exekučného súdu ani ustáliť, či došlo k bezdôvodnému obohateniu, prípadne na či úkor a v akej výške sa mal niekto na úkor iného obohatiť. (...)

Napadnutým rozhodnutím Krajský súd v Prešove nesprávne a nezákonne postupoval, keď revidoval bez ďalšieho rozhodnutie v inom súdnom konaní (exekučné konanie je samostatným konaním a je pokračovaním súdneho konania o základe veci) a bez zákonnej kompetencie a danej právomoci rozhodol o trovách exekúcie. (...) Krajský súd v Prešove rozhodol tak, že vymožené trovy exekúcie považoval za bezdôvodné obohatenie zo strany exekútora. Takýto postup je v rozpore so zákonmi, mojimi ústavou a medzinárodnými dokumentmi garantovanými právami a princípom demokratického právneho štátu. Takýto postup je podľa môjho názoru v rozpore so základnými princípmi Exekučného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku a tiež ďalších právnych predpisov.

Prekážka res iudicatae (prekážka právoplatne rozhodnutej veci) vylučuje, aby súd

už raz rozhodnutú vec znovu prejednal, táto zásada je uvedená v ust. § 159 ods. 3 OSP. Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. K porušeniu tejto zásady dôjde vtedy, ak sú súčasne splnené tieto tri podmienky 1) začne sa opätovne konať vo veci, hoci v nej už bolo právoplatne rozhodnuté 2) začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi 3) začne sa opätovne konať o tej istej veci. 1) Vec bola podľa môjho názoru právoplatne rozhodnutá tým, že povinný nepodal námietky voči trovám exekúcie, ktoré boli vyčíslené v Upovedomení o začatí exekúcie. (...) 2) Mám za to, že je splnená aj druhá podmienka, že sa koná medzi tými istými účastníkmi. Súdny exekútor od povinného v exekučnom konaní vymohol trovy exekúcie a povinný - žalobca od súdneho exekútora v civilnom konaní požaduje tieto trovy exekúcie naspäť z titulu bezdôvodného obohatenia. Odôvodnenie napadnutého Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 241/06 zo dňa 25. 10. 2007, že účastníkmi exekučného konania boli oprávnený a povinný a účastníkmi civilného konania je povinný a súdny exekútor, a že z tohoto dôvodu nejde o totožnosť účastníkov, považujem vzhľadom za okolnosti veci za nesprávne. (...) 3) Podľa môjho názoru sa vo veci (trovy exekúcie) opätovne koná, pretože právna kvalifikácia podanej žaloby bolo vydanie bezdôvodného obohatenia za údajne neoprávnene vypočítané a vymožené trovy exekúcie zo strany exekútora. Skutkovo a právne je vec totožná aj v exekučnom konaní aj v civilnom konaní. (...)“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Co 10/05 zo dňa 30. 09. 2005 bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Co 10/05 zo dňa 30. 09. 2005 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Co 10/05 zo dňa 30. 09. 2005 bolo porušené základné právo sťažovateľa garantované čl. 144 ods. 1 Ústavy SR

Uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 241/06 zo dňa 25. 10. 2007 bolo

porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Co 10/05 zo dňa 30. 09. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005, ústavný súd odmietol ako podanú oneskorene.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 11. januára 2008. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005 bol právnomu zástupcovi sťažovateľa doručený 31. októbra 2005. Zo sťažnosti zároveň vyplýva, že proti tomuto právoplatnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 28. novembra 2005 dovolanie.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 246/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07).

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum doručenia rozsudku krajského súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa (31. októbra 2005), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (11. januára 2008) ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 156/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 241/06 z 25. októbra 2007.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 199/02, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, II. ÚS 98/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 237 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 241 ods. 2 OSP dovolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 243b ods. 4 OSP ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Keďže tá časť sťažnosti, ktorá smerovala voči rozsudku krajského súdu a ktorej odôvodneniu sa sťažovateľ venoval v prevažnej miere, bola odmietnutá ako podaná oneskorene, pri prerokovaní zvyšnej časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z námietok, ktoré smerovali voči uzneseniu najvyššieho súdu. Podstatou týchto námietok boli teda tvrdenia sťažovateľa o nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý jeho dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu odmietol pre nezistenie väd podľa § 237 OSP aj napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa krajský súd rozhodol o veci, v ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté.

Z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh ústavný súd zistil, že 2. júla 2003 bola Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) doručená žaloba A., akciová spoločnosť, S. (ďalej len „A.“), ktorá v pôvodnom exekučnom konaní vedenom sťažovateľom ako súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 628/1999 vystupovala ako povinný. Predmetnou žalobou sa A. domáhala voči sťažovateľovi zaplata sumy 742 660 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. A. tento svoj návrh odôvodnila tým, že na návrh oprávneného K., štátny peňažný ústav, B. (ďalej len „konsolidačná banka“), bola voči nej sťažovateľom ako súdnym exekútorom vedená exekúcia o vymoženie istiny v sume 3 570 425,70 Sk, trov konania v sume 142 816 Sk a trov exekúcie. Dňa 31. októbra 2000 však konsolidačná banka podala návrh na zastavenie exekúcie, na základe čoho Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „exekučný súd“) uznesením č. k. Er 318/00-21 z 27. apríla 2001 exekúciu v sume 3 570 425,70 Sk a v sume 142 816 Sk čiastočne zastavil. Následne sťažovateľ 29. júna 2001 vydal príkaz na úhradu trov exekúcie č. 628/1999-84, na základe ktorého bola z účtu A. v prospech účtu sťažovateľa odpísaná suma 750 334 Sk pozostávajúca zo sumy 742 660 Sk ako odmeny sťažovateľa (súdneho exekútora) a sumy 7 674 Sk ako hotových výdavkov. Vzhľadom na to, že A. sa domnievala, že tento postup sťažovateľa nebol súladný so zákonom, keďže v rámci exekúcie nevyvolal v prospech oprávneného žiadnu sumu z dôvodu, že medzi ňou ako povinným a konsolidačnou bankou ako oprávneným došlo k dohode, teda k splneniu povinnosti, podala návrh na vydanie sumy

742 660 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom týmto akceptovala len sumu 7 674 Sk ako účelne vynaložené výdavky sťažovateľa v rámci exekučného konania.

O žalobe A. rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 103/03-53 z 27. septembra 2004 tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť A. sumu 737 260 Sk s príslušenstvom, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť A. trovy konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 10/05-83 z 30. septembra 2005 tak, že napadnutý rozsudok vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť A. sumu 737 260 Sk potvrdil a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po doručení rozhodnutia krajského súdu 28. novembra 2005 podal sťažovateľ proti jeho potvrdzujúcemu výroku dovolanie odvolávajúc sa na ustanovenie § 237 písm. d) OSP. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal, že napadnutý rozsudok je nesprávny z dôvodu, že sa ním rozhodlo o veci, o ktorej už skôr bolo právoplatne rozhodnuté, že súd, ktorý vo veci rozhodoval, nebol súdom príslušným, a že uvedený rozsudok spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci.

O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 241/2006 z 25. októbra 2007 tak, že ho odmietol. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol podstatu napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj argumenty sťažovateľa obsiahnuté v dovolaní. Keďže vyjadrenie A. k dovolaniu nebolo podané, najvyšší súd túto skutočnosť spomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu okrem iného vyplýva:

„Prekážka res iudicatae (právoplatne rozhodnutej veci), ktorá vylučuje, aby súd vec znovu prejednal, je vyslovená v ustanovení § 159 ods. 3 O. s. p. Ku porušeniu dôjde vtedy, ak sú súčasne splnené tri podmienky: 1) začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, 2) začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi,

3) a o tej istej veci. Za tú istú vec v zmysle ustanovenia § 159 ods. 3 O. s. p. treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. Pokiaľ ide o rozhodnutie o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 737 260,- Sk tvoriaceho trovy exekúcie, nejde o rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku rozsúdenej veci podľa § 159 ods. 3 O. s. p. Totižto uznesením Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi z 27. apríla 2001, č. k. Er 318/2000-21 bola exekúcia vydaná súdnym exekútorom R. F. pod sp. zn. Ex 628/99 zastavená čiastočne na sumu – istinu 3 570 425,70 Sk a sumu 142 816,- Sk trovy základného konania bez toho, aby bolo rozhodnuté o trovách exekúcie. Z uvedeného je zrejmé, že prvá podmienka „začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté“, nebola splnená. Nebola splnená ani druhá podmienka, keďže účastníkmi v tomto exekučnom konaní bola K. B. a A. a. s., S., pričom v skúmanej veci sú účastníkmi A. a. s., S. a R. F., súdny exekútor. Taktiež nebola ani splnená tretia podmienka, že ide o tú istú vec, keď v exekučnom konaní bol nárok vymôžeme pohľadávky 3 570 425,70 Sk a trov základného konania, kdežto v skúmanej veci ide o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 742 660,- Sk, ktorý sa neopiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. Nemožno preto vyvodit', že preskúmaným rozhodnutím, v ktorom sa rozhodlo o vydaní bezdôvodného obohatenia a zároveň o trovách exekúcie súdneho exekútora R. F., by bránilo exekučné konanie vedené na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi pod sp. zn. Er 318/2000. Na základe uvedeného možno konštatovať, že dovolateľom tvrdená vada konania (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo - § 237 písm. d) O. s. p.) nie je daná.

K otázke vecnej príslušnosti namietanej dovolateľom je potrebné uviesť, že vecne príslušný v exekučnom konaní je v každom prípade okresný súd. V zmysle ustanovenia § 45 ods. 2 prvá veta miestne príslušným súdom je všeobecný súd povinného. Z tohto ustanovenia však nie je úplne zrejmé, aký vzťah je medzi vecnou príslušnosťou exekučného súdu podľa odseku 1 a touto miestnou príslušnosťou. V praxi by mohlo dôjsť k tomu (a toto je aj skúmaný prípad), že vecne príslušným súdom by mohol byť iný okresný súd než je v čase začatia exekučného konania miestne príslušný súd, t. j. všeobecný súd povinného. Záverom je potrebné uviesť, že namietaná vada vecnej príslušnosti nepatrí medzi procesné vady uvedené v § 237 písm. a) až g) O. s. p. a taktiež ani námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, ku ktorým však dovolací súd môže prihliadnuť

len za podmienky prípustnosti dovolania, v dôsledku ktorej sa tak otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu (...)“

Ústavný súd zastáva názor, že podstatou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je nárok subjektu tohto práva, aby všeobecný súd rozhodol v súlade s jeho názormi a očakávaniami. Účelom tohto práva je garancia, že súdne konanie, ako aj verdikt súdu budú spĺňať parametre zákonnosti procesu a rozhodnutia tak, ako to vyžadujú všeobecne záväzné právne predpisy vzťahujúce sa na ten-ktorý prípad (III. ÚS 32/08, obdobne III. ÚS 124/08).

Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj zo svojej doterajšej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že z uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd dal sťažovateľovi zreteľnú odpoveď na nastolené námietky, pričom svoje tvrdenia odvolávajúc sa na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku aj náležite odôvodnil. Dovolací súd sťažovateľovi predovšetkým ozrejmil, na základe akých dôvodov nepovažoval rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 10/05 z 30. septembra 2005 za rozhodnutie, ktorým by došlo k založeniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. d) OSP, teda že ide o vec, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo. Najvyšší súd danú problematiku dostatočne rozobral a jednotlivo sa venoval každému z troch pojmových znakov, ktoré ako celok charakterizujú *res iudicatae*. V tejto súvislosti odôvodnil, že rozhodnutie okresného súdu o zaplatení sumy 737 260 Sk predstavujúcej trovy exekúcie, k zaplateniu ktorej bol voči A. zaviazaný sťažovateľ ako súdny exekútor z titulu bezdôvodného obohatenia, nemožno stotožňovať s exekučným konaním vedeným sťažovateľom ako súdnym exekútorom v prospech konsolidačnej banky. Uvedené konanie bolo totiž uznesením exekučného súdu čiastočne zastavené bez toho,

aby bolo rozhodnuté o trovách exekúcie. Okrem toho najvyšší súd poukázal na rozdielnosť účastníkov v rámci konania o vydanie bezdôvodného obohatenia (A. a sťažovateľ) a v rámci exekučného konania (konsolidačná banka a A.). Napokon dovolací súd dôvodil aj tým, že nie je daná ani totožnosť veci, keďže rozhodnutie o zaplatení sumy z titulu bezdôvodného obohatenia nevychádzalo z rovnakého právneho dôvodu a s tým spojeného skutkového stavu ako rozhodnutie o čiastočnom zastavení exekučného konania. Dovolací súd okrem toho reagoval aj na námietku sťažovateľa týkajúcu sa vecnej príslušnosti súdu, pričom správne svoj názor uzavrel tým, že v danom prípade nejde o procesnú vadu podľa § 237 písm. a) až g) OSP.

Keďže najvyšší súd, ako vyplýva z odôvodnenia namietaného uznesenia, nezistil prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP ani podľa § 238 OSP, v súlade s § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP dovolanie odmietol bez toho, aby sa z hľadiska sťažovateľom nastolených námietok zaoberal vecnou správnosťou rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd teda nezistil, aby napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože v odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd svoje názory jasne formuloval a niet pochybností o tom, že prezentované tvrdenia o nesplnení podmienky podľa § 237 písm. d) OSP aj náležite odôvodnil. A práve odôvodnenosť tohto rozhodnutia v rozsahu, ako ho ústavný súd už predstavil, vylučuje podozrenie o možnom porušení označených práv sťažovateľa.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nastolenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2008